

हामी बोलेर मात्र होइन पुन्याएर छाड्छौं

**सुपर काइनेटिक
कुरियर्स सर्विस**

ट्राफिक चोक हिमालयन
बैंकको साइड (सुर्य लाईफ इन्सोरेन्स भएको
भवन) फोन:- ०७१५४२५७१

Lumbini

दैनिक

लुम्बिनी

त्रिभुवन चेतना

विज्ञान

समाचार

समाचार

समाचार

समाचार

सम्पादकीय

धम्कीको भाषा

शासन सञ्चालनको जिम्मेवारीमा रहेकाहरू जब धम्कीको भाषा बोल्छन्, त्यसले त्रास बढाउँछ । आक्रोश जगाउँछ । दुई तिहाईको सरकारले आशा जगाउनुपर्ने हो, तर धम्कीको भाषा प्रयोग गरी त्रास बढाउने र आक्रोश बढाउने काम भएको छ । यसले अराजकता बढाएको छ । जिम्मेवार बन्नुपर्नेहरू नै गैरजिम्मेवार भएपछि समाजमा अराजकता बढ्ने स्वभाविक भयो ।

प्रधानमन्त्री बालेन्द्र साहले पटक-पटक धम्कीको भाषा बोल्दै आएका छन् । अहिले मन्त्रीहरूले त्यसलाई पछ्याउँदै छन् । चुनावताका बालेन्द्रले धनगढी पुगेर भनेका थिए-‘दुई वर्षमा बन्ने बाटो २० वर्षमा पनि बन्दैन, डेढ वर्षमा बन्नुपर्ने हाम्रो एजेन्डा हो । रुखमा बाँधेर हुन्छ कि, बाटोमा सुताएर हुन्छ कि, खोरमा जाकेर हुन्छ कि बाटो बन्नु पर्छ ।’ रास्वपाबाट प्रधानमन्त्रीमा प्रस्तावित उम्मेदवारले बोलेको यो भाषा विवादित बनेको थियो । बालेन शैलीमा पूर्वाधार विकास मन्त्री सुनिल लम्सालले अहिले ठेकेदारको ‘खुट्टा भाँच्नु भनेर’ अभिव्यक्ति दिएका छन् । आइतबार नागढुंगा-मुग्लिङ सडक योजनाको निरीक्षण क्रममा मन्त्री लम्सालले बिजुलीको पोल नसानै ठेकेदारको ‘खुट्टा भाँच्न’ निर्देशन दिएका हुन् ।

मन्त्रीजस्तो जिम्मेवार पदमा बसेर काम नगर्ने ठेकेदारको ‘खुट्टा भाँच्नु’ भन्ने सार्वजनिक निर्देशन दिनुले विधिको शासनको खिल्ली उडाएको छ । काम नगर्ने ठेकेदारलाई कारबाही गर्ने कानुनी प्रक्रिया छ । कानुनी प्रक्रियाअनुसार काम नगर्ने ठेकेदारको खुट्टा भाँच्ने कतै उल्लेख छैन । मन्त्री लम्सालले यसअघि पनि निर्माण व्यवसायी रमेश शर्मा र पिताम्बर बडूलाई काठमाडौँ उपत्यका अपराध अनुसन्धान कार्यालयको प्रहरी टोली प्रयोग गरेर नियन्त्रणमा लिएको विषय पनि विवादित बनेको थियो ।

अर्थमन्त्री डा. स्वर्णिम वाग्ले पछिल्ला दिन अशिष्ट सुनिएका छन् । मन्त्री वाग्लेले केही दिनअघि करका दरमा हेरफेर भएकोबारे प्रतिपक्षले प्रश्न गर्दा प्रश्न उठाउने सांसद र पार्टीकै काण्ड छानबिन गर्ने ‘धम्की’ दिएर विषयान्तर गरेका थिए । गत बिहीबार प्रतिनिधिसभामा बजेटमाथि उठेका प्रश्नको जवाफ दिँदै डा. वाग्लेले आफूलाई पनि प्रश्न गर्नेका काण्डहरूको बारेमा थाहा भएको र ती काण्ड खुल्ने चेतावनी दिएपछि उनको अभिव्यक्तिको संसद बैठकमै विपक्षीहरूले विरोध जनाइरहेका छन् ।

संसददेखि सडकसम्म प्रधानमन्त्रीदेखि मन्त्रीसम्मका अभिव्यक्तिले मुलुकलाई लयमा हिडाउने बाटो खोलेको नभई अराजकता मौलाउने मौका दिएको छ । शिष्टता, मर्यादा र अनुशासनपूर्वक अधि बद्धा नागरिकले शासन प्रणालीप्रति अपनत्व लिन्छन्, जब शासक उग्र बन्छन्, त्यसबेला समाजमा अराजकता मौलाउँछ । अराजकताको आगो भोसेपछि निभाउन कठिन हुन्छ । लोकप्रियतावादीहरूले विधि र पद्दतीलाई लयमा हिंडाउन ध्यान दिनुको साटो विधि र पद्दतीलाई कुल्चनुले मुलुकलाई कठिन दिशातिर धकेल्ने जोखिम बढेको छ ।

हिरेन्द्र शाही

सही ठाउँमा आवश्यक विकास भएमा त्यसले आर्थिक विकासको ढोका खोल्छ । नेपालमा नीति र आर्थिक क्षेत्र उच्चस्तरमा चलायमान बनाउने क्षेत्रको मेल आवश्यक छ । ‘एक घर एक रोजगार’ नीतिका आधारमा चीनले गरिबी निवारणमा ऐतिहासिक सफलता हासिल गर्‍यो । नेपालमा पनि विभिन्न प्रदेश तथा विभिन्न स्थानमा विकासको डिपार्चर के हो ? र कसरी हुन्छ ? आदि विषयमा छलफल हुँदै आएका छन् । ती छलफलका निष्कर्ष र चीनको उच्चस्तरीय विकासलाई सरकारले ध्यान दिँदै आगामी दिनमा आवश्यक योजना समावेश गरी गति दिनु आवश्यक छ ।

सामान्यतया विकासलाई विगतको अवस्थामा भएको परिवर्तन भनेर बुझ्ने प्रचलन छ । विकासलाई हेर्ने पनि विभिन्न राजनीतिक दृष्टिकोण हुन्छन् । कस्तो विकास ? कुन वर्गका लागि विकास ? केका लागि विकास ? कसरी गर्ने विकास ? किन गर्ने विकास ? विकास गरेर के परिणाम आउँछ ? आदि विकाससम्बन्धी बहसका प्रारम्भिक तर महत्वपूर्ण प्रश्न हुन् ।

केही समयपहिले ‘जिजाङ प्रोभिन्स’ले आयोजना गरेको ‘चीनको उच्चस्तरीय विकास र बिआरआई देशहरू’ शीर्षकमा आयोजना गरेको कार्यक्रममा चीनको उच्चस्तरीय विकासको स्थितिबारे थप बुझ्ने अवसर प्राप्त भयो । जिजाङ प्रोभिन्सको राजधानी होन्जाओलाई चिनियाँ सिलिकन भ्याली भनेर पनि चिनिने रहेछ । होन्जाओमा ठुलठुला अन्तर्राष्ट्रिय प्रविधि तथा एआई कम्पनी रहेछन् । ‘च्याट जिपिटी’लाई मात खुवाएको ‘डिपिपिआर’को ‘हेड अफिस’, अलिबाबा, युनिभ्यु, एटावर्क, होन्जाओ ब्रेन सेन्टर आदि पनि यहीं रहेछन् । होन्जाओमा रहेको ‘वेस्ट’ लेक विश्व ‘हेरिटेज साइट’ रहेछ । सयौँ वर्ष लगाएर सिमेन्ट र रडको प्रयोग नगरी विशाल मानव निर्मित वेस्ट लेक भन्थ्य रहेछ । त्यही ठाउँमा २०१६ मा ‘जी-२०’ समिट भएको थियो, जहाँ विश्वका शक्तिराष्ट्रका नेता भेला

भएका थिए ।

चीनको उच्चस्तरीय विकास

चीनले आफ्नो विकासलाई उच्चस्तरीय विकासको परिभाषामा व्याख्या गरिरहेको छ । यथार्थमा के हो त उच्चस्तरीय चिनियाँ विकासको मोडेल ? विकासका लागि चीनले अपनाइरहेका मापदण्ड हेर्दा असाध्यै वातावरणमैत्री तथा दिगो विकासकेन्द्रित देखिन्छन् । सडक निर्माण गर्दा अपनाइएको हरियाली, सडक सुरक्षा, फराकिला सडक, गुणस्तरीय निर्माण, एआईमा आधारित कृषि तथा उद्योग, एआई तथा प्रविधिमार् जोड, भूमी गाडीको प्रवर्द्धन, ग्रामीण क्षेत्रको पुनरुत्थान, भिन अर्थतन्त्र, नवप्रवर्तनमा आधारित शिक्षा, सहर र गाउँको योजनाबद्ध विकासले चिनियाँ विकास मोडेललाई प्रस्ट पार्न सघाउँछन् । मुख्य कुरा सबै क्षेत्र प्रविधिको उच्चतम प्रयोग र पूर्णतया प्रविधिको निगरानीमा हुँदा रहेछन् ।

प्रविधिको अत्यधिक उपयोग

गुडिहरेको गाडीमा अचानक कुनै समस्या आएमा राज्यको प्रविधियुक्त ‘ब्रेन सेन्टर’मा तत्काल सूचना पुग्दो रहेछ र त्यसबाट मानवीय तथा भौतिक क्षति हुन नदिन तत्काल प्रभावकारी कदम चालिँदो रहेछ । हरपल राज्यले प्रविधिमार्फत नागरिकसम्म पहुँच पुर्‍याएको देख्दा राज्यको महत्त्व नागरिकका लागि कति महत्त्वपूर्ण छ भन्ने थाहा हुन्छ । चीनले ठुला सह्यमा सहरी ‘ब्रेन सेन्टर’ निर्माण गरिरहेको रहेछ । तीमध्येको एक होन्जाओ ब्रेन सेन्टर जाँदा सहरभरि के भइरहेको छ, त्यही बसीबसी हेर्न सकिने रहेछ । कुनै ठाउँमा दुर्घटना वा आगलालगी भयो भने सबैभन्दा पहिला ब्रेन सेन्टरमा ‘वार्निङ’ आउँदो रहेछ । जसप्रश्चात् त्यहाँ तत्कालै राज्य पुग्दो रहेछ । यसरी चीनले आफ्ना नागरिकको रक्षा र सार्वजनिक सम्पत्तिको सुरक्षा गर्न उच्च प्रविधिमार् आधारित डेटा सेन्टर निर्माण गरेको छ ।

हाई स्पीड रेल सेवा

हाई स्पीड रेल प्रविधिले त चीनको यातायात क्षेत्रमा क्रान्ति नै ल्याइदिएको रहेछ । साँघाईबाट बेइजिङ पुग्न पहिला ३० घण्टा लाग्दो रहेछ । तर, अहिले पाँच घण्टामै पुग्न सकिँदो रहेछ । यसरी विशाल चीनभरि हाई स्पीड रेल्वे प्रणालीमार्फत नागरिकलाई द्रुत सेवामा आबद्ध गराइएको रहेछ । रेल्वे स्टेसनहरू अन्तर्राष्ट्रिय हवाई टर्मिनलजस्तै भन्थ्य बनाइएको रहेछ । एयरपोर्टहरूमा रोबर्ट एआई, डिजिटल प्रविधि र भौतिक संरचना हेर्दा चीनको विकास सौँच्चे अद्भूत लाग्दो रहेछ । कुमिन्डरिका डाँडाकाँडाभरि ठुलठुला विद्युत् उत्पादन गर्ने पंखा, सहर र गाउँको प्लानिङ हेर्दा कुनै वेलाको औपनिवेशिक अपमान र भोकमारीले पीडा भोगेको चीन यही हो त ? भनेर पत्याउन मुश्किल हुने रहेछ । त्यसैले, चीनको विकासलाई चामत्कारिक मान्न सकिन्छ । नेपालको प्रजातान्त्रिक र चीनको जनवादी गणतन्त्रको यात्रा १९५० वरिपरि एकै समयमा सुरु भएको थियो । तर, आजको चीनले नेपाललाई धेरै पछाडि छाडेर विश्वकै शक्तिशाली राष्ट्र बनिसकेको छ । नेपालले कठोर प्रतिज्ञा गरेर अगाडि बढ्न ढिला भइसकेको छ ।

नागरिक र राज्यको भूमिका

नागरिक र राज्यको भूमिकाबारे इतिहासदेखि नै बहस हुँदै आएको छ । राज्यको भूमिका एकदमै सीमित हुनुपर्छ भन्ने एकधरीको मत छ भने अर्काधरीले राज्य भनेकै जनताको जीवनरक्षाका लागि निर्माण भएकाले राज्य जनताप्रति पूर्ण उत्तरदायी हुनुपर्छ भन्ने मान्यता राख्छन् । चीनको विकासलाई हेर्दा राज्यले नागरिकका लागि कसरी कार्य गरिरहेको छ,

त्यो देख्न पाइन्छ । उदारवादी विचारधाराले राज्यको भूमिका कम र निजी क्षेत्रको भूमिका बढी हुनुपर्ने मान्यता राख्छ, तर समाजवादी चीनले राज्य नागरिकप्रति जवाफदेही र जिम्मेवार हुनुपर्ने मान्यता राखेको देखिन्छ ।

डोनमाफर्त् छिटो र प्रभावकारी सेवा प्रवाह

बढ्दो सहरीकरणले गर्दा चिनियाँ सह्यमा गाडीको औसत गति २५ को ‘स्पीड’मा हुने रहेछ । यसको विकल्पका रूपमा तीव्र गतिका रेल सञ्चालन भइरहेका छन् भने सहरभित्र छिटो सुविधा उपलब्ध गराउन ‘एन्टावर्क’ले सहरी तथा ग्रामीण क्षेत्रमा हवाई रुटको प्रयोग गरी डोनमाफर्त् छिटो सुविधा दिइरहेको रहेछ । जस्तै- रातका नम्ना संकलन र ‘रिपोर्ट’हरू तुरुन्तै अस्पतालमा पुर्‍याउने, खानेकुरा र औषधि पनि त्यसरी नै ढुवानी गरिने व्यवस्था रहेछ । कोभिडको समयमा यस कम्पनीले अत्याधिक सेवा प्रदान गरेपछि डोन प्रविधिको प्रयोग चिनियाँ सह्यमा दिन-प्रतिदिन बढिरहेको रहेछ । विभिन्न प्रविधिको प्रयोग गरी चीनले सबै क्षेत्रलाई सहज बनाउने कार्य गरिरहेको पाइन्छ । प्रविधि र नवप्रवर्तनमा आधारित विकास नै उच्चस्तरीय विकासको कडी रहेछ ।

नेपाली विकासको ‘डिपार्चर’

नेपाली जनताको विकास र समृद्धिको चाहना अधिक छ । जनताको चाहनाअनुसार विकासले ‘डिपार्चर’ भने लिन सकिरहेको छैन । नयाँ सरकारलाई विकासमा डिपार्चर दिने सुनौलो अवसर छ । अवसरको उपहार हुन्छ वा पहिलेका सरकारले भै ‘टाइम बाई’ हुन्छ, त्यो भने समयक्रममा देखिँदै जानेछ । चीन हाम्रो उत्तरी छिमेकी देश हो, जसले छोटो समयमै गरेको विकासले संसारलाई चर्कित बनाउँदै गएको छ । छिमेकी हुनुका नाताले नेपालले त्यसको लाभ लिन सकिरहेको देखिँदैन । चीनले अगाडि सारेको ‘बेल्ट एन्ड रोड इनिशिएटिभ’ (बिआरई) परियोजनामार्फत निर्माण गर्न खोजेको नेपालमार्फत दक्षिण एसियाको कोर्नटिभटीमा पनि कुनै प्रगति भएको पाइँदैन ।

चिनियाँ परियोजनामा समेत भूराजनीतिक चासो बढ्दै गएका देखिन्छन् । नेपाल विकासको महत्त्वपूर्ण चरणमा रहेकाले उत्तरी छिमेकी चीनको उच्चस्तरीय विकास मोडेलबाट लाभान्वित हुन सक्ने अवसर छ । पहिलेका सुविधा, सुरक्षा र जिम्मेवारी बहनमा चिनियाँ प्रविधि सार्थक हुन सक्छ । काठमाडौँ महानगरपालिकाले होन्जाओको ‘युनिभ्यु’ प्राविधिक कम्पनीसँग सहकार्य गरी काठमाडौँ उपत्यकाको रिड्रोडमा सिर्सिस्टिभी क्यामेरा जडान गरी काम गरिरहेको छ । ‘फेस रिडिङ’मा चिनियाँ प्रविधि विश्वकै अब्बल मानिन्छ । चीनमा त्यस प्रविधिको प्रयोगपछि अपराध निकै कम भएको र ज्येष्ठ नागरिक पार्कमा घुम्दाघुम्दै हराएको अवस्थामा छिट्टै भेटिने क्रम पनि उल्लेख्य रूपमा बढेको रहेछ । नेपालमा पनि ठुला सहर र अपराध बढी हुने ठाउँमा चिनियाँ प्रविधिको सहयोगमा ‘फेस डिटेक्सन’ जडान गरी अपराध कम गर्न सघाउ पुग्छ ।

सही ठाउँमा आवश्यक विकास भएमा त्यसले आर्थिक विकासको ढोका खोल्छ । नेपालमा नीति र आर्थिक क्षेत्र उच्चस्तरमा चलायमान बनाउने क्षेत्रको मेल आवश्यक छ । ‘एक घर एक रोजगार’ नीतिका आधारमा चीनले गरिबी निवारणमा ऐतिहासिक सफलता हासिल गर्‍यो । नेपालमा पनि विभिन्न प्रदेश तथा विभिन्न स्थानमा विकासको डिपार्चर के हो ? र कसरी हुन्छ ? आदि विषयमा छलफल हुँदै आएका छन् । ती छलफलका निष्कर्ष र चीनको उच्चस्तरीय विकासलाई सरकारले ध्यान दिँदै आगामी दिनमा आवश्यक योजना समावेश गरी गति दिनु आवश्यक छ ।

नयाँ पत्रिकाबाट

शरीरमा भिटामिन बी-१२ को कमी भयो भने के हुन्छ ?

भिटामिन बी १२ हाम्रो शरीरको अत्यावश्यक पोषक तत्व हो । यसले हाम्रो रक्तकोषहरूलाई स्वस्थ राख्न, महत्वपूर्ण भूमिका खेल्छ ।

भिटामिन बी १२, जसलाई कोबालामिन पनि भनिन्छ, शरीरको स्नायु प्रणाली, रक्त निर्माण र डीएनए उत्पादनको लागि अत्यावश्यक पोषक तत्व हो ।

यसको कमी हुँदा शरीर र मानसिक स्वास्थ्यमा गम्भीर असर पर्न सक्छ । भिटामिन बी १२ को कमी समयमै पत्ता लगाएर उपचार नगरे गम्भीर जटिलता निम्तिन सक्छ ।

जब शरीरलाई पर्याप्त मात्रामा भिटामिन बी १२ प्राप्त हुँदैन वा शरीरले यसलाई राम्रोसँग अवशोषित गर्न सक्दैन, तब भिटामिन बी १२ को कमी बी १२ हुन्छ ।

भिटामिन बी १२ विशेष गरी मासु, अण्डा, माछा, दुधजस्ता पशुजन्य उत्पादनहरूमा पाइन्छ ।

यसले शरीरको रक्त कोष, स्नायु कोषलाई स्वस्थ राख्ने र डीएनएको निर्माण गर्ने महत्वपूर्ण भूमिका खेल्छ ।

भिटामिन बी १२ को कमीका मुख्य कारणहरू

१. आहारको कमी

पशुजन्य स्रोतबाट मात्रै प्राप्त हुने भएकाले शाकाहारीहरूमा भिटामिन बी १२ को कमीको जोखिम उच्च हुन्छ । शुद्ध शाकाहारी वा भेगन भोजन लिने व्यक्तिहरूमा भिटामिन बी १२ कमीको सम्भावना बढ्छ ।

२. पाचन प्रणालीका समस्या

ग्यास्ट्राइटिस, क्रोन्स रोग, सेलिएक डिजिज जस्ता पाचन समस्याले पेट र आन्द्राले भिटामिन बी १२ अवशोषित गर्ने क्षमता घटाउँछ ।

३. हानिकारक रक्तअव्यत्य

यो दुर्लभ अवस्थामा शरीरले इन्टेरिकन फक्टर बनाउन छोड्छ, जुन भिटामिन बी १२ पचाउन जरुरी हुन्छ ।

४. पेट र आन्द्राको शल्यक्रिया

पेट वा आन्द्राको सर्जरीपछि अवशोषण प्रक्रियामा समस्या आउन सक्छ ।

५. उमेर

बुढोपौलीमा पेटको अम्ल घट्छ र भिटामिन पचाउन गाह्रो हुन्छ ।

भिटामिन बी १२ को कमीका लक्षणहरू

भिटामिन बी१२ को कमीका लक्षणहरू विस्तारै देखिन थाल्छन् र समयसँगै गम्भीर हुन सक्छन् । यी लक्षणहरूलाई मुख्यतया तीन भागमा वर्गीकरण गर्न सकिन्छ:

लक्षणहरू

- अत्यधिक थकान र कमजोरी
- छाला पहेंलो देखिनु
- जिब्रो दुख्ने र रातो हुने
- वाकवाकी लाग्नु वा बान्ता हुनु
- तौल घट्नु
- हातखुट्टामा सुनिने वा भ्रमभ्रमाउने
- दृष्टि कमजोर हुनु
- स्मरणशक्ति कमजोर हुन थाल्नु
- हिँड्दा सन्तुलन गुम्नु
- डिप्रेसन र चिडचिडापन
- व्यवहारमा परिवर्तन
- अनावश्यक डर वा उदासी

यी लक्षणहरू देखापर्दै गएमा तुरुन्त चिकित्सकसँग परामर्श गर्नुपर्छ ।

भिटामिन बी १२ को कमी कसरी पत्ता लगाउने ?

भिटामिन बी १२ को कमीको निदान सामान्यतया रात परीक्षणमार्फत गरिन्छ ।

यदि रातमा भिटामिन बी १२ को स्तर प्रति मिलिलिटर १५० पिको ग्राम भन्दा कम छ भने चिकित्सकले भिटामिन बी १२ को कमी भएको ठहर गर्छन् ।

यहाँ भिटामिन बी१२ पाइने प्रमुख स्रोतहरू उल्लेख गरिएका छन्:

१. माछा तथा समुद्री स्रोतहरूमा

माछा तथा समुद्री स्रोतहरूमा भिटामिन बी १२ प्रशस्त मात्रामा पाइन्छ ।

यी माछाहरूले शरीरलाई आवश्यक बी १२ मात्राको राम्रो आपूर्ति गर्छन् ।

२. मासु

जनावरको मासुमा भिटामिन बी १२ प्रशस्त हुन्छ, विशेष गरी भित्रि अङ्ग (जस्तै कलेजो) मा ।

मासु नियमित रूपमा खाने व्यक्तिका बी १२ को कमी हुने सम्भावना कम हुन्छ ।

३. अण्डा

अण्डाको पहेंलो भाग मा बी १२ हुन्छ ।

हप्तामा ३-४ वटा अण्डा खाँदा आंशिक आवश्यकता पूरा गर्न सकिन्छ ।

४. दुग्धजन्य पदार्थहरू

दूध, दही, घ्यू र चिज जस्ता दुग्धजन्य खाद्य पदार्थहरूमा

बी १२ पाइन्छ ।

शाकाहारी व्यक्तिका लागि यी महत्वपूर्ण स्रोत हुन् ।

५. फोर्टिफाइड फूड्स

केही खानेकुरा उत्पादनहरूमा आंतरिक बी १२ मिलाइएको हुन्छ ।

उदाहरणहरू:

- फोर्टिफाइड ब्रेक
- फोर्टिफाइड ब्रेकफास्ट सिरियल
- सोया वा बदाम दूध

यी विशेषगरी शाकाहारी र भेगन व्यक्तिकहरूका लागि उपयोगी छन् ।

६. सिलिमेन्ट (पूरक)

यदि खानाबाट पर्याप्त बी १२ पाइँदैन भने, डाक्टरको सल्लाहअनुसार बी १२ सिलिमेन्ट (ट्याब्लेट, क्याप्सुल वा इन्जेक्सन) प्रयोग गर्न सकिन्छ ।

शाकाहारीहरूको लागि विशेष सुझाव

यदि तपाईं शुद्ध शाकाहारी हुनुहुन्छ भने, छ१२ को प्राकृतिक स्रोतहरू सीमित हुन्छन् । त्यसैले,

फोर्टिफाइड खानेकुरा रोनुनुस्

बी १२ सिलिमेन्ट नियमित सेवन गर्न डाक्टरसँग परामर्श लिनु उपयुक्त हुन्छ

भिटामिन बी १२ को कमी हुन नदिन के गर्ने ?

सन्तुलित आहार लिनुहोस्: मासु, माछा, अण्डा, दुध, दहीजस्ता भिटामिन बी १२ युक्त खाद्यपदार्थ सेवन गर्नुहोस् ।

शाकाहारीहरूका लागि: फोर्टिफाइड ब्रेकफास्ट सिरियल, सोया दुध वा न्युट्रिशनल यीस्ट रोनुनुहोस् ।

